

Sygn. akt V CSK 19/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku G. W.
przy uczestnictwie M. W. i Z. M.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Świdnicy
z dnia 23 września 2014 r., sygn. akt II Ca 524/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku. Sąd drugiej instancji podzielił wniosek, że w okolicznościach sprawy nie doszło do skutecznego sporządzenia testamentu ustnego przez J. D., na którego istnienie powoływała się wnioskodawczynie. Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez wnioskodawczynię, która zarzuciła wydanie go z naruszeniem: art. 952 § 1 k.c. i art. 965 k.c., wnosząc na tej podstawie o uchylenie postanowień Sądów pierwszej i drugiej instancji i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), na której istnienie powołała się skarżąca.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez oczywistą zasadność skargi rozumieć należy stan, w którym jest ona uzasadniona w sposób ewidentny i widoczny już na pierwszy rzut oka, bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ. oraz z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.). Do wykazania tej przesłanki nie wystarcza powołanie się przez skarżącą na oba zarzuty skargi kasacyjnej – i stwierdzenie, że ich naruszenie jest oczywiste i nie budzi wątpliwości. W przytoczonej argumentacji nic nie przemawia jednak za taką kwalifikacją – która z istoty rzeczy ma charakter nadzwyczajny, wykraczający poza zwykłą zasadność zarzutów środka odwoławczego. Jedynie przy takim rozumieniu tej przesłanki skarga kasacyjna mogłaby spełnić swój cel publiczny, pozwalając na weryfikację orzeczeń obarczonych rażącymi i szczególnie poważnymi błędami. W przeciwnym wypadku postępowanie kasacyjne sprowadzałoby się do kolejnego szczebla kontroli instancyjnej, co stałoby w sprzeczności z jego istotą i zadaniami, jakie przypisuje mu ustawodawca.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

l.n